

บทความเกี่ยวกับครู

เรื่องจ้าง...ผู้ไม่รู้จักเหนียว

จากคำว่า “ เรื่องจ้าง ” ที่ใช้เปรียบเทียบกับครู จนตัวเองต้องกลายมาเป็นลำเรือ ที่ต้องพายพาเด็กๆ อย่างพวกเราผู้เป็นอนาคตของชาติ ไปถึงอีกฝั่งให้ได้ นั่น มันทำให้คนเป็นครูได้รู้อะไรมากขึ้นแม้จะยังไม่หมด ครูก็ยังเป็นครู ความรู้สึกของการเป็นลำเรื่อนั้นไม่ใช่หวังเพียงของเงินเดือนตอนสิ้นเดือน ครูอาจจะไปทำอย่างอื่นก็ได้ที่ไม่ต้องทนกับเด็กดื้อๆ ครูไม่ได้ต้องการให้เด็กๆ เคารพนับถือ แต่ครูคือต้องการได้ให้โอกาสทางปัญญากับเด็กที่ครูรู้สึกรักและผูกพัน

อาชีพครูและงานของครूमิได้จำกัดอยู่เพียงการสอนหนังสือและการสอบไล่เพื่อส่งเด็กชั้นชั้นสูงขึ้นไป จนกว่าจะจบการศึกษา ครूमินำที่ส่งเสริมให้เด็กเติบโต เจริญขึ้นไปเต็มความสามารถที่เขามี โดยวิธีการสอน ผูกฝน อบรมบ่มนิสัย เพื่อให้ศิษย์มีความรู้ความคิด ความสามารถและความดีงาม งานของครूमิพื้นฐานยังลึกลงสู่ความรัก ความเมตตาและความตั้งใจจริง ครูกับศิษย์จึงมีความผูกพันกันทางจิตใจ ด้วยความเข้าใจกันและกันเสมอ

จะมีใครสักกี่คนที่นอกจากพ่อแม่แล้วจะต้องสละเวลาของตนมาดูแลลูกคนอื่น ถ้าไม่ใช่ด้วยความรัก ความเมตตาต่อลูกศิษย์ ใครจะมานั่งเคียงข้างผู้ฝึกทุกอย่างให้ ดูแลเรามากกว่าคนที่บ้านเพราะเราอยู่โรงเรียนมากกว่าที่บ้าน ใครกันที่เรามีเรื่องอะไรที่บอกพ่อแม่ไม่ได้ต้องบอกครู ใครกันที่เราชอบเถียง ชอบด่า แล้วก็เรียกพ่อแม่เรามาตำหนิ และใครกันที่แสนน่าเบื่อแล้วยังอดทนไม่ไปไหน เราเคยได้ไปฝึกสอนที่โรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งไม่ได้ปิดเทอม ปิดนิตติบัตรก็ต้องกลับมาจัดห้องเรียน จัดบอร์ด ทำค่ายการเรียนรู้เพื่อให้ลูกศิษย์ได้ความรู้ ต้องมาประชุมเตรียมแผนการเรียนให้ลูกศิษย์ กอดลูกชาวบ้านมากกว่าลูกตัวเองเสียอีก เลี้ยงลูกตัวเองด้วยโทรศัพท์ ไม่ใช่ลูกก็เหมือนลูกดูแลทุกอย่าง ถ้าเขาไม่เลิกแล้วว่าจะมาเป็นอาชีพครู เขาคงไม่ต้องเสียสละเพื่อพวกเราขนาดนี้ ย้อนกลับไปสมัยตอนเป็นเด็กประถมนความฝันที่เต็มไปด้วยความไม่เข้าใจว่า โตขึ้นหนูอยากเป็นครู อยากเป็นหมอ อยากเป็นตำรวจ แต่พอโตขึ้นมาต่างไม่ได้เป็นอย่างที่ฝันไว้ บางทีอาจเป็นเพราะเราอาจจะยังไม่เข้าใจในความว่าของอาชีพก็เป็นได้และไม่ว่าจะผ่านไปนานแค่ไหน ครูทุกคนก็พร้อมรอวันที่นักเรียนประสบความสำเร็จ บางส่วนที่ประสบความสำเร็จแล้วก็คงคิดถึงครูผู้เคยสั่งสอนอยู่ในใจไม่ได้ กลับมาเยี่ยมบ้างก็กลับมาเยี่ยมครูที่พวกเขาที่เคยเคารพนับถือ ครูคนที่เคยสั่งสอนพวกเขา สิ่งนี้จึงจะสะท้อนให้เห็นสำนวนที่กล่าวว่า "ครูก็เหมือนเรือจ้าง" ที่ไม่ต้องการรับสิ่งตอบแทนใดๆ รอคอยวันที่ศิษย์ของเขา ก้าวหน้าในชีวิตรอคอยวันที่ตัวเองได้ปลาบปลื้มใจกับความสำเร็จของศิษย์

คุณครูในดวงใจของฉันทคือ “คุณครูป่าหุม” ท่านเป็นครูฝ่ายปกครองตอนที่ฉันทเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ท่านเป็นครูที่อายุมากแล้วในตอนนั้น เป็นครูที่ผ่านการสอนมาแล้วหลายรุ่น นอกจากเป็นครูฝ่ายปกครองแล้ว ท่านยังเป็นครูวิชาพุทธศาสนาสอนนักเรียนทุกชั้นปีในโรงเรียน ในความรู้สึกของฉันทและเด็กทุกคนในโรงเรียนตอนนั้น ครูป่าหุมคงเป็นครูที่ใครๆก็กลัว ท่านวิ่งไล่ตามเด็กที่ชอบทำผิด หนีการตัดผม หนีแถว จู๊จี้ ชอบดู ตอนนั้นไม่มีเด็กคนไหนชอบท่านเท่าไรนัก เพราะท่านดูจริงจังทุกเรื่องทำให้เด็กวัยรุ่นนหัวร่อนอย่างพวกเราไม่ค่อยเข้าใจอะไรเท่าไร ตลอดเวลาที่ท่านอยู่ที่นี้ไม่มีวันไหนเลยที่ท่านจะไม่วิ่งไล่เด็ก ทำโทษเด็ก

แต่ถ้าท่านใจดี ท่านก็ใจดีมาก ยิ้มแย้ม หัวเราะของท่านไป แต่อย่าขัดขืนกฎของโรงเรียนนะ นางยักษ์ก็นางยักษ์เออะ

เมื่อพวกเราอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ทุกคน ป้าหนูท่านก็ได้เกษียณอายุราชการออกไปจากโรงเรียน แต่ท่านก็ยังคงมาเยี่ยมโรงเรียนเป็นครั้งคราว ท่านเป็นครูที่เด็กในโรงเรียนก็ต่างรักและคิดถึง เพราะเหมือนท่านเป็นยิ่งกว่าผู้อำนวยการโรงเรียนเสียอีก ท่านดูแลทุกอย่างทั้งเรื่องชื่อเสียง เรื่องบุญกุศลท่านรับหมด และยังดูแลลูกศิษย์ให้ได้ดี ส่งลูกศิษย์ถึงฝั่งทุกคน ในวันที่ครูออกจากโรงเรียนพวกเราทุกคนร้องไห้คิดถึงครู มันเป็นความรู้สึกใจหาย ที่เมื่อก่อนโรงเรียนมีเสียงดังอาละวาดจากครูป้าหนู มีเหตุการณ์อะไรที่ทำให้หน้าตื่นตื่นตลอด เมื่อเห็นครูป้าหนู วิ่งหนีกรรไกรตัดผมบ้างละ โดนดุบ้างละ การตรวจชั้นกฎระเบียบของโรงเรียนทั้งหมดเป็นหน้าที่ของครูป้าหนู เรียกได้ว่าคนเป็นผู้อำนวยการโรงเรียนไม่ต้องมาเหนื่อยเลย เพราะลูกศิษย์ที่ไม่ดีนั้นป้าจะต้องส่งไปตัดนิสัย ให้เห็นแสงทางธรรมเลยก็ได้ ถึงแม้ว่าบางคนจะสำนึกได้และบางคนก็สำนึกไม่ได้อยู่ดี

แม้ในวันนี้ฉันจะไม่ได้เห็นหน้าท่านบ่อยนักเนื่องจากต้องมาเรียนไกลถึงกรุงเทพมหานคร ฉันก็ยังระลึกถึงท่านอยู่เสมอ ยังคงจำทุกรายละเอียด คำสอนของท่านได้ดี ฉันขอเปรียบท่านกับกระดาศทราย ที่คอยขัดเกลาลูกศิษย์ทุกคนให้ได้ดี หากไม่มีกระดาศทรายแผ่นนี้ในวันนั้น ฉันคงไม่มีระเบียบในตัวเองถึงทุกวันนี้ เมื่อฉันเติบโตและเข้าใจโตเป็นผู้ใหญ่มากขึ้นฉันถึงได้รู้ว่าทำไมครูถึงบ่น ถึงดุ ถึงด่า ถึงว่า ก็เพราะท่านเพียงต้องการอยากให้เราได้ดี เมื่อไปเจอคนภายนอกจะได้รู้จักการวางตัวอยู่ร่วมกับคนในสังคมได้อย่างเป็นสุข

ครู เป็นบุคคลที่สังเกตพบความสามารถพิเศษของแต่ละคน และได้รับการสนับสนุนให้ลูกศิษย์เหล่านั้นประสบความสำเร็จ ทุกอย่างที่ครูทำเป็นความสุขที่อิ่มเอมใจ เป็นรางวัลทางใจที่ประเมินค่ามิได้ วันนี้ฉันรู้แล้วว่า การที่ใครเปรียบครูเป็นเรือจ้าง เรือจ้างลำนี้ก็มีความสุข ความภูมิใจถ้าได้ส่งศิษย์ของตนถึงฝั่งได้ ขอขอบคุณทุกคำสอน ขอขอบคุณทุกความไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยของครูที่ทำให้ศิษย์ได้ดีในวันนี้